

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš,
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedželske łopjeno

W Budyschinje

22. měrza 1931

Bauzen

Samolwity redaktor farar Wyrzac w Nošacizach. — Čištacz a naklad Esmolerjez Inihiciziczejnje a knižarnje, sap. dr. i wobm. tul. w Budyschinje
Wubhadža kóždu koboju a płaczi chwórczělnje 108 klotych přenježlow

Njedžela Judifa.

Jana 11, 47—57.

Wnyšoka rada wobjamnje, so ma Jesuž wumrěc. Słubina čłowješteje słósće so přiched našchimaj woczomaj tu woczini, a tola ma so to, šhtož je čłowješka słósć sapočala, do žohnowanja přehewobrocizč. Tu so Jesajažowe słowo dopjelni: „Knjesowa rada je džiwna a jeho mudrosć je kražna“ (Jes. 28, 29). Husto došč so w našchim žiwjenju to, šhtož so nam swopredka horjo a njesbožo bycž sda, poščizšcho sa našche sbožo dopokajuje. Bože pucze so džiwne!

Jako bu Josef wob swojich bratrow do Egiptowskeje přichedaty, chznych jeho i tym wotstronicz, dokelž jeho hidžachu, kiž bě nanowy lubušč a mějesche rjenšču, lěpšču draštu hacž woni, pižanu kufnju; a tola mějesche jich njeskutk, kiž bě na bratramordarstwo jara podobny, i tomu služicž, jich a njelicžomnych druhich poščizšcho přiched k mjerczu i hlodom wukhowacz, kaž Josef to wupraji: „Wny scze slě so mnu myšlili, ale Bóh je so mnu derje myšlil, so by činił to, šhtož wy dženska widžicze, a přichi žiwjenju džeržak wulki lud“ (1. Móji. 50, 20). Tak ma Kajfažowa rada Božim wotpohladanjam služicž. Čłowješka słósć drje chze Jesuža stonzowacz, ale runje i tym ma so tež Boža swjata rada dopjelnicž.

Wnyšoka rada w Jerusaleme ma pošedjenje. To bě přichezo wulzy wažny podawk. By so jenož potom sestupika, hdyž so wo naležnosć jeneho tny wulkich 12 israelskich narodow abo wo wyschšeho měšchnika kameho abo wo wopacžneho profetu abo wo šakudjenje i k mjerczi abo wo wojnu jedna-

šche. We swojich předawšich pošedzenjach běchu drje husto došč wo Jesužu rěcželi, nětk je so jeho dla wošebite pošedjenje postajilo. „Tuton čłowjet“, kotrehož jim wobidne mjeno so ani njemjenuje, bě jim hižo dawno kaž czerń we woczomaj. Dawno hižo na njeho łafachu, kač bychu jeho na jeho rěczi šakłapili, abo jeho spytachu, kaž na přichklad i dańskim kroschom, so bychu jeho podali wyschnosći a do bohotoweje mozy. (Luk. 20, 20.) Jich prózowanje bě podarmo, wón jich lešnosć srosumi a šaniczi. Mjes tym bě jeho nahladnosć přiched ludom džěń a bóle roštkla. Nětk bě Lazara se k mjercze wubudžil, a wjele Židow, kiž i Mariji běchu přichšli, widžiwšchi, šhtož Jesuž běšche činił, wěryachu do njeho. Tomu njemóža wjazny prošdni přichhladowacz. Tuž šhromadžichu tuczi najwyschšich israelschych šastojnich, wodžerjo a šastupjerjo swojeho luda, radu a džachu: Šhto činimy? Derje wědža, so i toho, šhtož so wuczini a wuradžuje, niz jenož sa Jesuža žiwjenje abo k mjercz wotwišuje, ale so so tu wo sbožo abo njesbožo, wo přichhod znyho luda jedna, sa tym hacž bychu Jesuža sa swojeho mešijaža, to je Khrystuža, přichpósnali abo niz. Derje wědža, so je tuton Jesuž profeta Boži, móžny we słowach a skutkach přiched Bohom a přichede wschěm ludom; wschak přichdadža, so „tuton čłowjet čini wjele zechow“. Esu kabi wěczi: „Wostajimy-li jeho tak, dha budža wschitzy do njeho wěricž“. Šhtož budžišche woprawdže ludowe najwyschšiche sbožo a najwjetšiche žohnowanje bylo, to so jim to najštrachnišche bycž sešda. To njekně so na žadny pad štač. Israel njekně do njeho wěricž! Čzechodla drje niz? Dawno běchu pósnali, so ma so tam, hdyž je Jesuž i knjesom, wjele přicheměnicž a hinač bycž. Derje běchu pósnali, so jich praw-

dojč pšched Bohom, kotruž běchu žebi po swojim měnjenju se swojimi dobrými skutkami, se swojim žiwjenjom po wustajenjach Mójšažoweho zakonja, se swojim dobrým sadžerženjom sažlužili, a na kotruž žebi wjele wědžachu, njemóžesche pšched Jesužom wobstacž a žo pšched nim kaž žněh pšched našlětnym klónzom šhubjesche. Hdny by wón s knjesom byt, by po jich knještweje bylo. Tuž jeho hidžachu.

Tako běchu nětk powěsčž wo Lazaružowym wubudženju dostali, bě to, kaž by žo wolij do płomjenja wulaž; snowa žo roshorja a rosnhewaja a rostobja. Woni praja: „Wostajimž-li jeho tač, dha budža wšchitžy do njeho wěricž.“ Žich žebicžiwosčž njemóže a nježně to pšchidacž. Wšchi tym tač rěcža, hacž bychu žo jenož wo ludowe derjeměcže postarali, prajo: „Tuž budža romšžy pšchincž a wošmu nam našch kraj a lud.“ So to jenož wudadža, je s toho widžecž, so Romšžy dawno w jich kraju žedžachu. Pilatuž bě s bohodom, bjes kotrehož dowolnosčže nježmědžachu nikoho šklónzowacž. Woprawdže jenož ja pšchicžinu pytachu, kač bychu Jesuža morili. Kajsaž šklóncžnje jich potajne myžle šjawnje wupraji: „Wyničžo njewěsčže, ani njerospomnicžže tež ničžo. Wěpje nam je, so jedyn čłowjek wumrje sa lud, dnžli so by žyly lud sahinyl.“ Wón jich našwari, ale žadyn s nich jemu to sa ško njebjerje. Wšchač wšchitkim s jich wutrobny rěcži! Haj, to žo jim šesda rosumne žłowo bycž. Tač móže jenož woprawdžity ludowny pšchecžel myžlicž a rěcžecž, kiž žo s čzoplej wutrobu sa derjeměcže swojeho luda postara. Tu mějachu nětk žwoju pšchicžinu, so mějesche Jesuž wumrěcž. —

Mudry muž je ras prajil: „Tón stat, kiž sa žwoje wobstacže žiwjenje njewinowateho abo tajžeho, kiž žo njemóže wobaracž, žada, je hódny, so sahinje.“ A druhi: „Tón stat, w kotrymž nima prawo wjazž žaneho měštna, njeje hódny, so wobsteji.“ Tu pač wšchichemu měšchnikej, přrenjemu saštojnikej swojeho luda, kiž mějesche tež na přrenim měštnje na to žedžbowacž, so byšchtej prawo a prawdosčž w ludu swoje měštno měłoj, jeho wužitk wšche šteji hacž prawo. Jeho hida pšchecžiwjo Jesužej je wjetšcha hacž jeho prawdosčž. Swoju žebicžiwosčž s tym pšchicžnje, so žo sa ludoweho pšchecžela wudawa; a tač je čłowjeska šklóscž tu dobnja.

Woprawdže je žo Jesuž hižo w tutym požedženju wyžkeje rady t žmjerčzi sažudžil. Wšcho, šchtož je žo hišchže na to štało, šchtož dale wo jeho čzerpjenju a wumrěcžu žnyšchimž, ma tu žwój korječ. Wšchetož „wot toho žamžneho dnja šradžowachu woni, kač bychu jeho morili.“ A „wšchich měšchnizy a Žarišejžy běchu pšchikasnju wudali, hdny by šchto wědžat, hdže wón je, so by powědžil, so bychu jeho pšchijeli.“

A tola Kaifažowa rada s Božej žwjatej radu pšchesjene pšchidže. Se špodžiwanjom je žwjaty Jan to pošdžišcho špóžnal; tohodla wón tu wo Kaifažowej radže pišche: „To wón pač žam wot žebje njerěcžesche; ale, dokelž wón to žame lěto wšchich měšchnik bēšche, wēšchcžesche wón. Wšchetož Jesuž dyrbjesche wumrěcž sa lud.“ Tač mějesche wšchich měšchnik, žam to njewědžo, to prawe jutrowne jehnjo sa wopor wujednanja s Bohom wušwolicž.

S profetiškim wěcžkom žwjaty Jan do pšchichoda hlada a widži, kač žo Bóh s tutym woporom nad hrěšchnym žwětom žmili, so bychu žo Bože džecžzi pod Jesužowym šchizžom šhromadžili a šklóncžnje jene štačko pod jenyž pastyrjom byle.

W našchim čžaku „bjesbožni radu šhromadžuja“ a wuradžuja, kač bychu Jesuža wotštronili. Čžehodla? Dokelž jich nahladny a žiwjenje s Jesužowej wucžbu a s Božimi kašnjemi pšchesjene njeježu. Hdžež maja t tomu móž, kaž w Ruskej, tam čžedža s mozu wšchu wěru do Boha wukorjenicž. Ssu-

rowje žu sačhadželi a sačhadžeja se wšchěmi, kiž Božu žlužbu wopntuja a wožebje s duchownymi, kotrychž žu njewurjelniwje wjele morili. Nětk žu tež bibliju sačasali, kotruž „jēd sa lud“ mjenuja. Ale nětk ma tež tuto hrosne čžinjenje a šklóscžiwje šapocžinanje žwoje dobre. Wšchetož jich wjele, kiž běchu šymneje abo tola liwkeje wutrobny pšchecžiwjo swojej wěrije, žu hižo se swojeho šparja wotucžili a widža štrach, kotryž jim a wožebje jich džecžom hrosny; a snowa žo wokoło Jesužoweho šchizža šhromadžuja.

Tam w Šraelu jich wjele pšched jutrami do Žerusalemadžesche, so bychu žo wucžicžili, a prašchachu žo: „Šchto žo wam šda, so wón njepšchidže na tón žwjaty čžakž?“ — Wažne praščenje tež sa naš! Tež my žo na jutrowny žwjedžen ho-
tujemy. Hdnyž wěmy, so „Jesuž dyrbjesche wumrěcž sa lud“, to je „sa naš“, hdnyž Jesuža toho šchizžowaneho a horjestanjeneho pšchi žebi wohladamy, dha budžemy s džaknej wutrobu kaž žwjaty Jan pošnacž, kač Bóh wšchu čłowjesku šklóscž do šboža a do žohnowanja pšchewobrocži. Bóh wobradž nam žohnowany jutrowny žwjedžen! Šamječ.

Bóštny šerlusč.

Se wšchitkich horow šemškich najšklawnišcha
Wšchač wostanje mi hórka Golgatha.
Žow wutroba njech je tež najšrudnišcha
Pod šchizžom trošcht a pokoj namača.
O wopomni, žyła wěrižaja,
Šchto wěcžna lubosčž tudny sa naš dokonja!

Kač bēšche žow do žmjerčže čžwilowany
Šsyn Boži žam na drjewje pošlecža!
Že w bitwje se ššym dač žej nabicž rany,
So by naš wumohl s wěcžnoh' škaženja.
Krej Khrystuža nětk wucžicžzi,
Kiž t njemu šhwataja we hrěšchnej žalosčzi.

Wo Khrysta šchizž žo wšchelžy poštorčuja
A w hordosčzi žo wot njoh' šdaluja;
Šačžrunjež wšchitžy žwoju njemóž čžuja,
Wo hnadu Božu tola njerodža.
Žich wutroba tam dwěluje,
Šdžež čžłowški rosum šapšchijecž wšcho njemóže.

Kiž we wěrije pod šchizžom nješhabčaja,
Šso šraduja na Božej žmilnosčzi,
Žow žórko možny wěcžče namačaja
We Jesužu, kiž žlabnyč pošylni.
Wot njeho móž, trošcht, žiwjenje
Šam hrěšchnikam žo s lutej' hnadny doštanje.

Ač pomhaj, Žesu, so ja nětko žwěru
Wšchi nadbēhach žo t tebi wušnaju.
Daj móž, so w špntowanju s prawej wěru
Tvoj' wumožeršku ruku šapšchimnu,
Njech šchizž twój moja šepjera
Šdnž žolmny tyšchnosčže žo na mnje waleja.

Měj horžy džak, o Jesužo, sa wšchitko,
Šchtož žy ty žow tež sa mnje dokonjač!
Ač pomhaj, so ja žwěrnišcho bych nětko,
Mój Šbožniko, čže sažo lubowač.
Wšches tvoju žmjerčž tač bolosčnu
Wšcha mi tež njebježa nětk wotewrjene žu. S. B.

Wobšbožaza drohotka.

Žiwjenja pucze njemjenowaneho.

(Pokracžowanje.)

Schto je šbožo? Čješć? Nješnym dha ja w pokracžowan-
kej schuli najwysche myto dostał, a njebuch dha ja tohodla
w nowinach šjawnje pokhwaleny? Nješnym dha ja czežke
wuliczenje wuliczył a nješnym dha ja jako šbožowny wuhu-
dał šwoje mjeno w nowinje cžital? Nješnym dha ja ras,
jako cži najlěpši koležarjo na pšchemoh jěšdžachu, přenje
myto dobył? Haj, šym! Ale šboža, kajtehož šebi požadam,
nješnym ani proška namakał. Kelko je jich tnych žadoščow
a njepočinkow, kotrymž šlužach! Wšchě mi drje krotke sawje-
helenje pšchinješechu, ale žaneho špokojenja.

Schto budže, hdyž wumru? Šizo šacžuwam šud praweho
Boha we šwojich prochnawnych koscžach. Ow, tak šlepny šym
ja był! Ša šym po wopacžnych pucžach pntał
šbožo a šym namakał nješbožo!

Tak žerješche mi wutroba cžeriw rostacža.

Niz dołho a šažo bu w mojim žiwjenju wěrne šlowo
Biblije, kotrež tak wjele šhutneho a czežkeho wupraja: „Ni-
emolcže šo, Bóh šo njeda ša šměch měcž! Šich-
tož šchtož cžlowjek šnje, to budže wón tež
žnjecž! Schtož na šwoje cžěko šnje, tón bu-
dže wot cžěka škáženje žnjecž. Schtož pať na
ducha šnje, tón budže wot ducha žnjecž wěcžne
šiwjenje!“ Gal. 6, 7, 8. —

To šym ja na šwojim cžěle a na šwojej dušhi bolost-
nje došč nashonił. Šhlostanje Bože pšchindže na mnje:
šhorošć. Šeje mjeno čžu šamjelcžecž. Šěkar bě mi jo lědma
prajł, wědžach, šo je moja šhorošć ščěhwł mojih njepočin-
tow. Běch wo njej w lěkabškich knihach cžital. Tuž šo na to
pšchihotowach, šo budu dyrbjecž dołho šhoron byč, a šo to tak
pomaklu šmjercži napšhecžiwu pšndu. Šesthnieny šaž ko-
šow, njemožach ani štač ani šhodžicž. Widžach a cžujach
Boži šud a „jene trašne wocžatowanje toho šuda a ša-
šorjenje toho wohenja, kotryž pšhecžiwnikow pžrěje.“ —
Šebr. 10, 27. —

Mój nan dyrbjěšche mje nošycž. Wón njepraješche: „To
mašch nětke wot toho!“ Ně, wón mje rad nošesche. Tehdy
šym tež nashonił, šchto šamóže macž ša šwoje džěcžo cžinicž.
Drje kóždy džěň warješche mi dobru poliwku. Šdže jow ša nju
pjenješ bjerješche, njewěm; bě džě wona šama tola šchtwórcž-
lěta šhora. Ow, by-li moja macž šo mnu tak cžiniła, šaž běch
ja to šašlužil, njeby mi to šašku ból cžiniło šaž jeje lubošči-
we, woporniwe hladanje. Šak hušto šetre mi jeje luba ruka
pót i šorzeho cžola. Na ščěnu š nohomaj šoža bě powěšnyła
wobras šchžowaneho Šbóžnika, šo bych šo pšched tutym du-
šownje šekylnik. Šewak tam tutón wobras njebě był. Ow,
šak mje tutón wobras šimášche. Přjedy by mi tam na ščěnje
wobras rjaneje žónškeje lubšchi był hacž tutón. Dženša hi-
džach tutón šaž tamny. Tak hušto hacž na wobras martry
Božeje pohladach, šacžinich wóžcžy. Njemožach šnješč, na nju
hladacž; moje šwědomje džě mi wótrje došč porokowášche:
„Ty šy jemu hošdže pšches nošy a ruzny bil.“ Ty, ty a twoje
hřěchi šče wina jeho šmjercže. Ty šy jeho mordat!“

Ale — džiw Boži to! — ja šažo wotšhori č! Ša buch šažo
šak nětak štrony a móžach šamo šažo šapocžecž džělacž. Šowa
nadžija žiwjenja mi šesthadža šaž šněhowka w měrzu a du-
wášche šaž móžny wětšil do pšachtow šódžicžki mojeho žiwje-
nja. Tola — niz dołho — a ščežor mojih wiešeknych wuhla-
dow šo mi šlemi. Ša šacžuwach šhorošć šnowa czežku šaž
wołoj we wšchěch štawach. Džělacž bu mi džěň a bóle martra.

Ras šobotu to bě. Džělach i towarišom na wuhenu.
Tutón mi powědašche, šo bě šo jedny i našchich pšchinoschowa-
rjow, kotrehož jako picžka šnajachny, wobwěšnył. „Šusta,
twoje dny šu licžene!“ bě džěň přjedy jemu nětčo prajł.
„Radšcho džěňša hacž jutšje!“ bě wón wotmołwił. Ša šwól
rjemjeň bě šo džěň pošdžičho we šwojej komorje wobwěšnył.
A wón šawostaji pječž małnych džěcži. Šeho wudžeratej wocžł
bě wón šam widžal.

Pšchi tutej škladnošči woprajach šo towarišcha: „Šak
to cžinja, hdyž šo wobwěšnu?“ Towarišch wša šchtrnył a ščinił
wołoj, kotrež šo šamo šacžahny, hdy by nětčo czežke do njeho
powěšnył.

W nozy po tym šym šchoril šnowa. Schto drje tež to šym
ja tehdy we šwojich widženjach wšcho wupowědał? A potom,
jako šymiza mje popušcžowášche, tute dołhe štyšne nozy.
Ow, na tute šludne, wrótne myšle. Šelu mějach we šebi!
Njewuprajomna bojošč pšched šmjercžu a šudom šedžesche mi
we wutrobje. Šušto bě mi šak štyšno, šo buch mi wlošny
wložne. Bóh je prawy. Ša běch wotpił wón šelucha, nětč dyr-
bjach jón tež hacž do dna wupicž, a to bě jěre, ach šak jara
jěre! —

Moja macž čžyšche po duchowneho hieč, ja pať tomu šak
wobarach, šo wona to wostaji, šo mje njeby hišcže bóle ros-
horika. Ow, šo ja tola njebych cžinił tón a tamny wulki hřěch!
Bych šak moł šlójšcho i Bohom na cžiste pšchicž, šebi pšchego
šažo a šažo prajach. Moja macž wědžesche, šo bě to šak šako
by želešo cžopke było a šapocža šowacž. Wona jara šhutnje
šo mnu rěčesche, šo dyrbju šo wobrocžicž, došelž bě mje Bóh
tón šnjes tola šam wołal. Wón mje lubuje, tohodla mje
šhlošta. Ow, ja bych šo rad wobrocžil. Tola — šo wušnacž
pšched cžlowjekami, to šdašche šo mi šak njemóžne byč, šo
čžyč radšcho i njewodatny hřěchami do wěcžnoščje hieč hacž

Konfordanja

i notowych šerbškich špěwatškich.

Budž, našch Wótcže we wyškošcži	556, 7
Budž tebi džak, šo na tym dnju	557, 2
O Božo dołonjany, dai i hnady	558, 3
Ty, Božo, njewotpocžujesh	559, 2
Wón budže ša mnje rukowacž	559, 6
Šdny bliži nóž šo pošlednja	559, 9
Tež waš Bóh šwarnuj i mozu	561, 9
Ale, Božo wšcheje hnady	562, 3
Wušwjecž ty mje, lubny Božo	562, 3
Džak budž twojej Božeje hnadže	563, 2
Nječch bychu šlójcže wšchě tež byłe	564, 4
Na bližšchi nowy tydžeň	567, 5
Ša i wutrobu šo, Božo tebi	568, 4
Na Bože šlowo šedžbuj ty	569, 5
Šaš šwarnuj twoja Boža móž	570, 2
Čješć, šhwalba, džak budž Wótzewi	570, 7
Tak w Božim mjenje čžemny špacž	571, 7
Tam budžemny šo šradowacž	574, 9
Ach, praju ja, hdyž Božo, ty	576, 9
O šaške budže wyštanje	576, 10
O był ja tam, šo hižo moł	576, 11
Twojej hnady bohatswo	578, 2
My, Božo, šašlužili šmy	579, 3
Ty šy našch móžny Bóh šnjes šam	579, 8
Blyšł a woheň wotwobrocžej	580, 6
Šo blyšku a po njewjedrje	580, 8
O šo byčmy i pokutny	580, 12

tole czinicz. Mi bę, jako bych byl škótnik w pšhepntowanškej jatbje. Čakacž dyrbjecž na thlostanje, to czinješche mi hrošu a ból. W mojimai wušchomaj žrješche šchpruch: „Trašna wěz je, šapadnycž do rukow toho žiweho Boha.“ — Hebr. 10, 31. — Ja dorosumich kěrlušch:

„D wěcznošč, kłowo hrimanja,
Essy mjecž, kiž dušhu pšhekaša,
Essy špocžatk bjes škóncženja!
D wěcznošč, čažo bjes čaža,
Ja njewēm wulkej šrudžbn dla
Tu nihdže potajenja!
Ach, wutroba mi jara rži,
Essy jasně džašnam pšhilěpi.

(Pštracžowanje.)

Judica.

Judica je šwjetšcha njedžela pacžerškich pruhowanjom. To je ša pacžerške džecži wažny džej. Ale niz jenož ša nje. Ša kóždeho konfirměrowaneho kšheščijanana, njech je to hašle lěto, njech hižo 50 lět po konfirmaciji. Čžehodla? Tohodla, šo ma Judica pšhepntowacž a žebi šwěščicž, kaš je w tym pruhowanju, kotrež šo tehdy Judica šapocža, nětk wobštaš, mjenujžy, kaš je we šwojim žiwjenju hacž dotal wobštaš, hacž móže doštacž tu jenicžku zenjuru, kotraž je móžna, abo hacž rěka: njeje wobštaš! njeje wobštaša! Jenicžka zenjura, kotruž móžešch doštacž, hdyž šy wobštaš, je: „kšheščijan“, „kšheščijananta“. Druheje njeje. Nješy-li šo jako kšheščijan wopokajak, kiž š prawom šwojeho Knješa mjeno ma, nješy wobštaš. Judica ma tohodla ša kóždeho šwoju wažnošč a to čžim bóle, dokelž šy jaždžene lěta wšchě byle wošebity čžaž wošebitych pruhowanjom. A pšchi tajkim pšhepntowanju nješapomámy, šo tu njeje rošbudžaze, šchtož čžlowješke wóčžko wi- dži, ně, Bóh tón Knjes hlada do wutroby. Šdyž tež to šwon-

Šamjeň, hamjeň, hnadny Božo	580,	13
Božo, škicž mi šwoju hnadu	591,	6
Wón wjele ludži bydlenje	592,	2
Wny se šwojimi bratrami	592,	4
Daj ščerpliwošč mi w bološčach	593,	3
Šo bychmy tebi š wutrobu	595,	7
Špomá ty na Šsyna bološče	599,	4
Čže, Božo, šhwala jandželjo	600,	2
Šchtož Bóh Knjes tudny štworit je	600,	3
Našch Knjes je bliško pola naž	600,	5
Ja čžu čže, Božo, š wutrobu	600,	7
Twój Boža móž a krašestwo	601	2
Čže, Božo, wšchědnje šhwalimy	601,	5
Džak dajče Bohu wěcznemu	602,	2
Džak dajče Bohu mudremu	602,	3
Džak dajče Bohu ša Šsyna	602,	4
Džak dajče Bohu hnadnemu	602,	5
Džak dajče Bohu móžnemu	602,	6
Wny šylni Boži jandželjo	602,	7
Ty šy tež lěška bohacže	603,	2
Nječ, Božo, twoje kłowo nam	603,	6
Mi, Božo, šylna škaša šy	605,	3
D hdy by wšchak mój hłóž	606,	2
Šchto bohacže naž požohnuje	606,	9
We čžiščinje, mój Božo	607,	10
D kaš šlě by šo mnu štašo	608,	2
Nječ šo Bóh twój Wóčžez, štara	608,	7
Wjesbóžnym wrótne a škudne	609,	7
Bóh šam je našch Knjes jenicžki	612,	2

kowne čžlowjeka šjeba, Boha niz. Tuž pak kóždy čžlowjek šo hladaš, šo šo šam nješjeba se šobu. Šchto to tuž czinicz? W tutym tak nješheščijanškim čžažu byčž kšheščijan, kšheščijananta š wutrobu, š ertom, se škutkom, š žylym žiwjenjom a to wobšwědcžicž we šwontownym kaž šnutštownym a kaž pšhed kšheščijanami tak pšhed nješheščijanami.

Zyrkej a štat.

Bjesbóžni. Wjšchnoščje a polizija šapocžnu šo hibacž a pšhečžiwu „bjesbóžnym“ wuštopowacž. Čžyžo nochyžo to dyrbjachu, dokelž bu wěz bóle a bóle podhladna. Wošebje wužada žebi Barliška „bjesbóžna wuštajenža“ tuto šakrocženje. Polizija ju šawrě a šaběra šo hiščeže š wobšchěrnej ma- cžinu, kotruž tam namaša. Na wobidne wašchne bu tam wo- hanjeny kšhiž, zyrkej, duchownštwu, kšheščijanštwu, Kšhryštuš. Šdobom šo wobšchěrnyje ša wuštop š zyrkwje džělašche. Ščžehowacž ma nětk šakajenje tuteje „bjesbóžneje internationale“. — Ale je š tym wěz wuštronjena? Ně! Šo wšchěch móžnych pucžach pyta tuta bjesbóžna myšl šo pšhedobnyčž do kraja a luda, do domow a šwójbow: š lětakami a nowinami a kniž- kami a knihami, pšhes towarštwu a šjednocženštwu, njech tež mjena tutych šy čžiščje njepohladne. Šchto to czinicz? Šdyž tež wjšchnošč a štat czinitej šwoju pšhiškličnošč, njedožaha to, kóždy jenotliwy ma šwoju pšhiškličnošč dopjelnjecž. Pšhede wšchěm š dwojakim: šo se kłowom a žiwjenjom šwědcži ša kšheščijanšku wěru a zyrkej, a šažo, šo njebojašliwje ša- štopuje kaž šwoje kšheščijanške pšhešwědcženje tak šwoju zyrkej se kłowom a škutkom a pšhed nješheščijanami a kšheščijanami, dokelž šy šobu najwjetšcha šchłoda zyrkwje čži kšheščijenjo, kiž šy š liwkošču a lěnošču, š morkotanjom a wobškoržowanjom, š njejednotu a š njepšhečželštwom tu nětkle we šwojej zyrkwi žiwi a tak pšhečžiwu šwojej zyrkwi a jeje Knješej žiwi a tak ša Antikšhryšta žiwi. Wjšchnošč a žejmšyž šapóžlanžy a polizija pytaja ša šakonjemi a paragrafami, kotrež měle šo pšhečžiwu wuštopowanju bjesbóžnoščje nakožowacž. To je na pšch. artikkel 135 štatneje wuštawy. Njedoka- haja-li nětcžišche šaknje, budže nušne, nowe šakonyje wobšamč- nycž, kotrež kóždemu štacžanej šmóžneja, tež w nowym demo- kšratiškim štacže šwojej wěryje a w měrje žiwy byčž. — „Bjes- bóžni“ šo próžuja, nětkle šwój wušny wušnywacž, hdyž je- nož móžno, wošebje tež do wutrobow młodych, haj tež džecži. Tohodla ma kóždy, kiž nochže š nimi byčž, kěžbowacž na džecži a młodžinu, šo w jich wutrobach nješejšhadža tajki njedobry wušnyw a niz mjenje šam na šo, šo njeby šo jemu wutroba nakašyša. Š najšnadnišcheje kažazeje myšle wuroščje pod ho- jazymy wobštejnoščjemi, a to šy nětkle našche, ložny wulka nicžaza móž. Šojaze wobštejnoščje mjenujemny našche tohodla, dokelž je štara šwěrna lubošč š zyrkwi a nabožinje jara wo- liwšnyša a šo bóle a bóle šhubjuje — a šo šhubi hušto š je- nym dobom, hdyž rěka: „Tu twoja zyrkej, ty dyrbišch to a to ša nju czinicz.“ Tuž my kšheščijenjo, hladašmy šo, šo my ša bjesbóžnych a tak ša Antikšhryšta propagandu njecžinimy.

Wšchelafe š bliška a šalofa.

100lětně narodny Bodelšchwingha tak wopominacž, kaž je to „Bomhaj Bóh“ cziniko, je šo špodobašo. Šsmědžachmy š tym tola pohladacž tak prawje do žiwjenja a džěla Bethel- škeho a tak Bogdelšchwinghoweho — tež do tutoho, njech wón tež hižo tehdy, našymu 1910, wjazy po čžěle tu žiwy njebě. Tohodal je „Bomhaj Bóh“ š. š. Š. R. džakowne ša tutón lišt. Šdobom pak prošy wšchěch Šserbow wo tajke powěščje a na- štawki se žiwjenja a našhonjenja.